

*Mahremiyeti bozulmamız
bir sevdanın öyküsü...*

SIYAH GÜLLER

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

SİYAH GÜLLER

Ahmed Günbay Yıldız

Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 641

Edebiyat Kitaplığı - Roman | 86

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

KAPAK FOTOĞRAFI

Tijana Moraca / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI

Erdi Demir

1. BASKI

Ocak 2001, İstanbul

25. BASKI

Haziran 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-561-6

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul

Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT

Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası

Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32

Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul

Telefon: (0212) 446 38 88

Matbaa Sertifika No: 44011

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Siyah Güller

*Bugün yalnızlık var yine içimde,
Neler vaat ettimse dolduramadım.
Her ağaç çiçekte gönül bahçemde,
Dalları meyveye durduramadım.*

Etrafında hissiyatından anlayan kimse yoktu. Yahut vardı da Orhan, kendi penceresinden bakarken eski dekorları bozmaksızın seyrediyordu dünyayı. Henüz baharındaki hayatında korkunç bir açmazın içindeydi. Belki de hiç hak etmediği bir hayatı yaşıyordu. Bu yaşına rağmen kendinde olgun bir düşüncenin varlığını keşfetmişçesine mağrurdu duyguları. Davranışlarını, hatta mantığını sorguluyordu sık sık. İnanılmaz özeleştirilerle yargılıyordu kendini. Sonuç korkunçtu. Yeryüzünün en bedbin, en talihsiz insanıydı o. Beynini bunalıma teslim etmemek için çırpınıyordu. Kederiyle, elemiyle, el değmedik sırlarıyla, kırık dökük umutlarıyla baş başaydı. Yüzü bir türlü gülmüyordu. Buruk yaşıyordu bu yüzden. Kimseye açamadığı sırlarının verdiği ıstırapla kanıyordu duyguları.

Evlerinde kendine en yakın hissettiği annesine bile açılmayışının üzüntüsünü yaşıyordu. Son günlerde, onu adeta bir barut fıçısına döndürmüştü hadiseler. Cılız bir kıvılcı-

mın üzerine sıçraması halinde, hazırlıksız yakalandığı an, korkunç bir şekilde patlayabilirdi. Aklının erdiği günden beri, içinde yiv yiv derinleşen, koyu, hiç çözülmeyen bir ıstırabı yaşıyordu o.

Henüz ömrünün baharını yaşayan bu toy çocuğa bakılırsa, olmaması gereken haksızlıklardı bunlar. Hele hele bir aile çatısının altında, hiçbir şekilde kabul edilir nitelikte değildi. Renksiz, egoist, bencil ve üzücü. Çocuksu hayalleri, tutkuları hep keder olmuştu bu yüzden.

O küçücük kafasında derin bir dünya oluşturmuştu Orhan. Durmaksızın haksızlıkları yargılıyordu incinen hissiyatı. Gamlı bir gönlü vardı, bedeniyle birlikte gezdirmek zorunda kaldığı. Hayatında hazanı yaşarken yine de acılarını dış dünyasına yansıtmamak için çırpınışlar vermekteydi. Bazen dayanılmaz durumlara geliyordu ıstırabı. İşte o vakitlerde mimikleri, irade dışı yansımalarla sinyaller veriyordu dışarıya. Bu korkunç işaretleri, sadece anne yakalıyordu ve çoğu şeyin farkındaydı aslında. Orhan'la birlikte, aynı sıkıntıların biraz daha katlanmışını, hatta acımasız kurallarını yaşıyordu hissettirmeden. O zor, duygulu anlarında gözlerinin ta içine bakıyordu. Lügatlerin tarif edemeyeceği anlamlar taşıyordu bakışlar. Cevap olarak sadece acı acı yutkunuyordu.

Yaşadıkları çatının altında, haksızlıkların odak noktasıydı baba. Buna rağmen Orhan, daha çok kendinden iki yaş büyük olan abisine kızıyordu Osman'a. Orhan'a göre abisi şımarık, nispetçi, bencil ve yalakaydı. Şahsiyet edinememişti. Hadiseleri analiz etmek şöyle dursun, olayla olay olmak isteyen arzuları, herkesi çileden çıkaracak kadar sevimsiz ve kabaydı. Aslında bu görüntülerin, ondan hayata yansıyan iz düşümleri; babanın ona karşı tanıdığı ayrıcalıktan, evet onun yanlış davranışlarından kaynaklanıyordu.

Osman, özel, yatılı bir okulda okuyordu. Ortaokulu da aynı imtiyazla sürdürmüştü. En çok sevdiği şey, hafta sonlarında aldığı parlak notları babasına getirip ödüllendirilmektir. Orhan'a karşı kullandığı en etkili silahıydı notları. Yahut öyle değildi, belki de Orhan abisinin davranışlarından bu sonuçları çıkarıyordu sürekli. Mahallede arkadaşı yoktu. İçine kapalı bir gençti Osman. Derslerine olan bağlılığı ve başarısının ödülleriyle seviniyor ve zevk alıyordu bundan.

Ya Orhan? İşte, ona göre bu yolculuk sakıncalıydı. Çünkü tek yönlü bir yürüyüştü bu. Düşünceleri, davranışları, hatta kabulleri dış dünyadan kopuktu. Sarı, parlak saçını düzgün bir şekilde tarayıp sağ kaşının üzerine ahenkli bir şekilde yı-kardı Orhan. Gök mavisindeki gözler çakmak çakmaktı. Çok şık giyinirdi, aşırı titizdi. Mahalledeki geçimsiz çocuklar onu sık sık zor duruma sokardı bu yüzden. Hiç olmadık vakitlerde yolunu keserdi birileri ve alay eder, küçük düşürürlerdi onu.

“Hanım evladı. Aman da aman, güneşe çıktın, yüzünün derisi renk değiştirir sonra.”

“Muhallebi çocuğu. O ne lan, kızlar gibi süslenmişsin gene?”

“Anan seni kız doğurmalıymış oğlum.”

Bir başka çocuk karıştırdı söze, incitmek için.

“Kim bilir, belki de kızdır canım.”

Kavgayı göze almazdı hiç. Bozulur, yüzü kızarır, öfkesinden alev alev tutuşurdu yanakları. Dişlerini sıkardı hep. Önüne gerilen engeli aşmak için yürürdü, çırpınışları fayda vermezdi her zaman.

Hafta sonlarında ve sömestr tatillerinde, Orhan değişmez muhafızı gibiydi. Dışarıya çıktığı anlarda gölgesi gibi takip ederdi onu. Sırım gibi bir yapısı vardı. İki üç çocukla giriş-

tiği her m¼cadeleden, çoğunlukla galip çıkardı. Mahallenin çocuklarını yıldırımıştı. Korkarlardı onunla dalaşmaktan. Fırsat kollarlar, abisini yalnız yakaladıklarında intikamlarını ondan alırlardı. Her taşın altından adının çıkması babayı bezdirmişti. Haylazlığı ve ¼st ¼ste gelen şikâyetler, şefkati törp¼lemiş, sevgiyi azaltmıştı. Orhan'ın belki de hiç fark edemeyeceği yanlarıydı bunlar. Özeleştirisini eksik yaptığını sanmıyor olması, hep buruk bir yaşamın devamını sağlıyordu.

Baba ocuk psikolojisini iyi bilmiyordu Orhan'a göre. Zor anlarında annesiyle göz göze gelmeye çalışırdı mutlaka. An meselesi denilecek kadar kısa ve derindi bu bakışlar. Annenin şahit olmasını sağlardı uğradığı haksızlıklara. Sık sık i âlemine çekilir, daha o buruk duyguların sıcaklığı soğumadan, kendini sorgulamaya başlardı. Belki biraz aşırıydı. Hep aynı şeyler çıkardı sonuçta karşısına. Sadece bu kadarını yakalayabiliyordu yanlışlarının. Bir destek gelirdi gerilim içindeki duygularından. Ne de olsa çocukluğunu yaşıyordu. Yaptıkları aşırı bile olsa hakkıydı. Öyle d¼ř¼n¼rd¼ işte.

Baba bir bankanın m¼d¼r¼yd¼. Terfi bekliyordu bu g¼nlerde. Lojman imkânı, genel m¼d¼r yardımcılığı, daha y¼ksek maaş, daha geniş imkânlar ve yetki demekti bu. Osman, babanın tam hayallerindeki çocuktu. Yani tam bir b¼rokrat çocuğu. Kibar, anlayışlı, şık ve titiz. Ya Orhan? Onunla nasıl taşınırlardı lojmana? Kara kara d¼ř¼nd¼rmeye başlamıştı babayı. Ele avuca sığmayışı, mahalle kavgaları, her g¼n bir başka şikâyet, gözlerinde dağ gibi b¼y¼yordu hadiseler. Sonra, h¼lyalarındaki gizemli d¼nya d¼ř¼yordu geceleri kapalı duran gözlerinin ön¼ne. Kafasında kavak yelleri esen bir delikanlı gibi... Unutuyor b¼t¼n her şeyi, pembe gecelere açıyor ufuklarını. Yumulan kirpiklerin nihayetsiz derinliklerinde apayrı bir d¼nya kuruyor, Hilal dolduruyor h¼lyalarını, en çarpıcı kıyafetlerini giyinmiş, t¼ts¼ t¼ts¼ sevda kokusu

yayıyor havaya. Bir engel kesiyor hayallerinin önünü, tıpkı bir kâbus gibi sarıyor vücudunu duyguları. Aslı.

Lojman, genel müdür yardımcılığı, bürokrat davetleri, toplantılar. Aslı'nın tesettürü ve Orhan'ın kontrol edilemez davranışları. Öyle zor ki çıkarıp söküyor dünyasından bu insanları. Fakat onlar, yöneldiği dünyaya aykırı. Olmazları barıştırmak ya da gerçeklerle barışıp iç içe yaşamak. Engeller. Engeller, gönlüne göre kurmaya çalıştığı dünyanın düşmanları. Müdür bey aydın, müdür bey çağdaş, müdür bey münevver denilmeli.

Kim bilir, belki Hakkı Bey de tıpkı Orhan gibi düşünmekteydi. Hep başkalarının değişmesi yönünde çabalayıp başkalarını yargılarken, kendi katı kurallarını hiç bozulmaz bularak, hatta aşınmasını bile uygun bulmadan yargılıyordu hadiseleri. Bir de bakıyorsun ki tıkanmış bütün çareler.

Sekreteri? Henüz hayatının baharında güzel, cazip ve çekici. On sekiz, yirmi yaşlarında bir kız. Duygularını çepeçevre sarmış Hakkı Bey'in. Dışa açamadığı düşünceler, yüreğini esir alan taze sevdası ve beklentiler. Hadiseler adeta onu bunaltmış, hırpalamış, düşüncelerini ve iradesini almıştı elinden. Tahammülsüz, huysuz, inadına hırçın bir mizaçla tanıştırmıştı onu. Yeni kurmak istediği dünyanın rüzgârına kapıldığı günden beri, yadırgayan bir sima olmuştu yaşadığı evde.

Beyninden izini asla silemediği bir duygu artırıyordu cesaretini. Aslı! Bürokraside zirveye açılan yolun en büyük engeliydi. Daha bir hafta öncesinin tazeliğini tüm heyecanı ile taşıdığı manzara, ilk canlılığını hissettirerek geldi gözlerinin önüne. Sırtüstü uzandığı yatağında, kâh koyu kâbusların ıstıraplı dekorlaştığı kapalı gözlerin dünyasında kâh pembe dünyalara taşınıp gri bulutların üzerinde dolaştı. Yanında

uyumaya çalışan Aslı'nın buhranlarından habersiz, o ayrı dünyaların temelini atabilmek için yoğun hazırlık içindeydi.

Bir hafta öncesinin dekorları vardı şu an gündeminde. İz bırakmıştı hayatında hadise. Aslı çağdaş bir eş değildi Hakkı'ya göre. Kapalıydı. Değişmez kuralları vardı yaşamak istediği hayatın. Yolları ister istemez ayrılıyordu. İşte en kuvvetli delilini yeniden sahneye çekerek besliyordu haklılığını.

Çok yakın bir dostunun kızının düğününe davet edilmişlerdi. Damat üstegmendi. Düğün Ordu Evi salonundaydı. Aslı düğünleri pek sevmezdi. Sıkılırdı. Buna rağmen itiraz etmemişti kocasına. İtina ile hazırlanmışlardı dostlarının düğünü için. Salonun kapısına kadar her şey normaldi. Salonun kapısında misafirlerini karşılayan düğün sahipleri ilişmişti gözlerine. "Hoş geldiniz," ile karşılandılar önce. Sonra, salona girmek için yürümüşlerdi birlikte.

Nöbetçi askerler vardı salon kapısının girişinde. Şık giyinmişti Hakkı Bey. Aslı da eşine yakışır biçimde seçmişti kıyafetini. Ağustos ayına rağmen, üzerindeki pardösüsü de olmasa. Öyle düşünüyordu Hakkı Bey. Önlerinden yürüyenler girdiler kapıdan, tam onlara gelmişti sıra. Nöbetçi askerlere yaklaştılar, kapının kenarında bozuk bir moralle bekleyen tesettürlü bir aile çekmişti dikkatlerini. Adımları yavaşladı ister istemez. O aileye kaydı bakışları ikisinin de. Gücenmiş, buruk ve küskündü çehreleri. Gözler buğulu, sitem sitemdi bakışlar. Gayriihtiyari gözler buluştu, anlamlı sözler bekledi tanımadıkları yüzlerin üzerinde. Bir şeyler anlatmak istedi bakışlar. Bakışların dili aynı... Aldırış etmedi Hakkı Bey. Umursamaz bir eda içinde çekip gözlerini tanımadığı ailenin üzerinden, Aslı'nın beline bastırdı elini.

"Yürüsene!"

Aslı, yorgun bir bakış uzattı eşinin gözlerine. Mesaj almıştı biraz önce. Durakladı, yürümek için direndi kapının önünde. Hakkı Bey tekrar bastırdı elini, kısık bir sesle ikaz etti yeniden.

“Yürüsene!”

Düğün sahibi yaklaşmıştı kapının kenarında bekleyen aileye. Fısıltılar, ses duvarını güçlkle aşyordu.

“Kusura bakmayın, hiç düşünmedik.”

Davetli bey kısık bir sesle, bozuk bir asapla karşılık veriyordu düğün sahibine.

“Oğlunuz da mı bilmiyordu bu salonun kurallarını?”

“Sadece küçük bir varsayımdan ibaretti.”

“Bizi pek mahcup ettiniz doğrusu. Herkesin içinde bir ayıp gibi teşhir ettiniz kıyafetimizi. Anlamıyorum, başörtüsü patlamaya hazır bir bomba mıdır salonun içinde? Bizim kurumumuz buralar ve biz bu kutsal kuruluşun birer parçasıyız.”

Düğün sahibi zor durumda kalmıştı. Ezildi, yumuşadı, yakardı.

“Affedersiniz, elimizde olsa.”

“Neyse Musa Bey, hayırlı olsun.”

“Sağ olun, bağışlayın bizi.”

Hakkı sanki umursamamıştı duyduklarını. Yahut az önceki sıkıntıyı o da yaşamak istiyordu adeta. İstekliydi buna. Aslı'nın kolundan çekip, “Yürü,” diye mırıldandı.

Aslı küçük bir kararsızlık yaşadı yeniden, sonra yürümeye çalıştı. Nöbetçi asker, önlerine gerildi.

“Siz!”

Hakkı Bey, askere baktı.

“Davetliyiz.”

Asker sıkıntılıydı onları durdururken.

“Giremezsiniz.”

Aslı muzdarip bir yüzle beklerken, Hakkı askere sordu.

“Neden?”

“Eşinizin başörtüsü var.”

“Görüyorum.”

“Başörtüsüyle salona girmek yasak.”

Hakkı harflerin üzerine basa basa konuştu.

“Mahzuru neymiş?”

“Kural bu. Bizler emir kuluyuz. Mantiğini bilmeyiz, sadece verilen görevi uygularız.”

Musa Bey bir sıkıntıyı daha yeni atlatmıştı ki ikincisiyle muhatap olmuştu. Zor durumdaydı düğün sahibi. Yüzündeki deri buruştu ve keder vardı bakışlarında.

“Müdür bey hoş geldiniz.”

Hakkı Bey dönüp sesin sahibine baktı.

“Hoş bulduk.”

“Şey özür dilerim. Küçük bir aksilik çıktı. İhmalimiz işte, kusura bakmayın ne olur. Başörtüsünü çıkarmadan salona almıyorlarmış. Bu kuralı bilmiyorduk daha önce.”

“Öğrendik, üzülmenize sebep yok.” Eşinin gözüne dikkatle baktı.

“Ne düşünüyorsun, çıkarır mısın başörtünü?”

Esef vardı mahcup gözlerde.

“Ben onu inancım gereği taktım. İstenildiği her yerde, gerektiği vakitlerde çıkarılırdı hiç örtmezdim.”

Derin, içli bir nefes indirdi ciğerlerine Hakkı Bey ve düğün sahibine baktı. Yorgun bir eda ile uzattı elini.

“Ne yapalım. Hayırlı ve uğurlu olsun. Gelmiştik.”

“Sağ ol dostum. Böyle olmasını istemezdik.”

“Bu toplumun inancının gereği. Demek tek tip kalıplar isteniyor artık. Ya demokrasi? Ya inanç özgürlüğü? Eyvaaah.”

Genel müdür yardımcısı olacaktı. Kokteyller, özel günler. Hatta bürokraside sık sık yapılan eşli görüşmeler. Hatta partiler ve lojman. Büyük bir engeldi Hakkı için Aslı'nın seçtiği kimlik. Dönüşün serüveni yer aldı gündeminde. Aslı'nın yatakta huzursuz dönüşleri rahatsız ediyordu düşüncelerini. Kesintiye uğratmamak için çırpınıyor, çareler arıyordu yatağında. Düğün gecesinin dönüşünde de uyku tutmamıştı. Peş peşe sigara yakıp huzursuz bir manzara oluşturmuştu evin içinde. Aslı, eşini rahatlatmak maksadıyla gözlerine derin bir yolculuk başlatmıştı. Ilık, şefkatli, büyüdü... Hassas bir sesi vardı dikkatini çekmek için.

“Çok mu incindin olanlar için?”

Kahırlı bakmıştı Aslı'nın gözlerine. Anlamlı, sitem doluydu sorunun cevabı.

“Ya sen?”

Oturduğu kanepenin üzerinde biraz daha yaklaşmıştı eşine.

“Yo. Önemsemedim fazla. Bu benim kimliğim. İnanç hürriyetimin bana verdiği vazgeçilmez bir hak üstelik.”

Bu cevap hoşnut etmemişti Hakkı'yı. Yüzü ekşimişti sebezsiz.

“Rencide olduk.”

“Biz o kuralları bilmiyorduk ki. Öğrendik ve döndük. Şunu öğrendik en azından, bizim dünyamızın dışında da bir anlayış varmış. Doğru ya da yanlış. Onu tartışmadık bile. Biliyor musun? Vatan ve inanç uğruna ölenlerin bir ismi vardır. Onunla ödülleniirler. Adları şehittir onların.”

Hırçınlaştı ifadeleri.

“Açsaydın başını, en azından bunu yaşamazdık. Rencide olduk herkesin içinde.”

“Erkekler kravat takmamışlarsa, onları da almıyorlar bazı yerlere. Bu onlar için çok üzücü bir sebep mi sence?”

“Doğru, o kuralı koyanlar için bir eksiklik belki kravat, fakat senin tesettürün gibi değil, o her yerde.”

Keyfini kaçırmıştı bu sözler Aslı'nın.

“Ne demek istiyorsun sen, anlamış değilim doğrusu.”

“Anladığım tek şey senin bu kıyafetinin, istikbalimin ve yükselişimin önünde bekleyen en büyük engel oluşu.”

“Anlamadım?”

“Genel müdür yardımcısı olmak üzereyim.”

“Kıyafetimle ne ilgisi var bunların?”

“Anlayışlı ol biraz. Davetlerimiz olacak sık sık. Bu tip toplantılar, sonra lojman. Ve senin bu kıyafetin, hep engel olacak yükselişimin önünde.”

“Yalnız katılırsın toplantılara.”

“Olmaz dedim. Ailenin şart olduğu toplantılar olacak, sonra davetler..”

“Bilmem!”

Derin bakmıştı gözlerinin içine. Bir o kadar da içli ve anlam yüklüydü. Hakkı cesaretlenmişti bu çaresizlik simgele-

yen üzüntüden. Beklenmedik tavır içinde, tehdide bürünen kısık bir sesle emrivaki yapıyordu eşine.

“Başını açmalısın bence. Başka çaremiz de yok bildiğim kadarıyla.”

Şiddetli bir tepki vardı dudaklarında Aslı'nın, gözleri çakmak çakmaktı.

“Asla!”

Şaşırmıştı, hatta sarsılmıştı elinde olmadan.

“O kadar vazgeçilmez midir başındaki örtü sence?”

“Bir aksesuar, bir süs gibi bahsedemezsin ondan. O benim inancımın gereği. İlahi bir emir.”

Varmak istediği yolun kavşağındaydı Hakkı. Konuyu isteyerek getirmişti bu noktaya ve üstü kapalı, fakat geniş anlam taşıyan bir cevapla tehdit ediyordu eşini.

“Zor günler yaşarız bu inadın yüzünden.”

Değişik bir anlamı vardı cevabın. Aslı anlamıştı aslında, fakat başka vadilere çekti onu.

“Dünya rahat edilecek bir yer değil aslında. Fazla üzülmemelisin bence. Bak dinle Allah'ın Resulü ne diyor bu konuda. ‘Dünyada rahat ettim diyen kendinden korksun.’ Çok derin bir anlam taşımakta bence. Nefsin peşinden koşanlar için aslında bu. Demek ki imtihanda engeller, beklenmedik sıkıntılar olacak, ama siz ilahi kuralları yine de yaşamalısınız, demek istiyor.”

Huzursuzluğunu yansıttı bakışları, yüzünün derisi gergindi.

“Hıh, bu çağda bu düşünce. Hayret etmemek elde değil doğrusu.”

“Kur’an’ın kuşatamayacağı bir çağ düşünülemez. O insanlığın rehberi. Yaratıcı kataloğunu sunarken hiç eksik bir nokta bırakır mı sanıyorsun? İnanç birtakım sıkıntıları da beraberinde getirir insanlara. Elbette inancın karşıtı da olacaktır, imtihan için. Bunu peygamberler en acımasız örnekleriyle yaşamışlar hayatlarında.”

Sert baktı eşinin gözlerine.

“Açıklar da Müslüman. Kapananlar dini tekellerine almadılar ya?”

“Ona hiçbir itirazım yok. Dinler beynelmiledir. Yani evrenseldir. İsteyen ona inanır elbet. Yalnız unutulmaması gereken bir nokta var. Her talebe çalışmalarının karşılığı olan notu alır öğretmeninden. Tabii ki bu da kaçınılmaz bir gerçektir.”

“Yani?”

“Üzgünüm, bu arzunu yerine getirmemi beklememelisin benden.”

“İleride çok zor durumlarda kalabileceğin acı gerçeğini açık seçik söylemiş olsam bile mi?”

“Ne pahasına olursa olsun inancımı pazarlık noktasında tutmam.”

Derin bir nefes almıştı Hakkı. Hatta rahatlamıştı. Sadece, “Tamam,” diye mırıldanmıştı.

Aslı huzursuz dönüşlerini sürdürdü yatağın içinde. Hakkı’nın gözleri mahmurlaştı, yine de bırakmıyordu hayallerin peşini. Engel ve fırsat. Onların uykulu beyninde açtığı bir ufuk vardı şimdi. Hilal, bütün cazibesıyla dikiliyor gözlerinin önüne. Ahenkli taramış saçlarını yine. Göz kamaştırıcı bir güzelliği var. Endamlı bir duruş, dünyasını kuşatan cazibesıyla akli onda. Bakışları büyülüyor varlığını,

bilmediği bir esrarın kuşatmasını yaşıyor yüreği. Gönlnü kaptırmış sekreterine, iradelerinin dizginini onda, o genç ve güzel kızda bu bir gerçek. Gece uzuyor, mahmur gözlerde hayaller büyüyor, erişilmez oluyor derinleştikçe. Genel müdür yardımcısı oluyor duyan herkes tebrik için uğruyor odasına. Tebrikleri kabul ediyor, büyük bir sevinçle. Hilal ilgileniyor misafirleriyle; arada bir kapısını açıp yeni misafirlerin listesini koyuyor masasına. Bakışlar esrarlı. Sonra aşka dönüşüyor ilişkileri, bir ayrılık, bir vuslat yaşıyor yeni hayatında. Kolay olmayan. Toplantılar, partiler ve kabuller. Hilal kolunda, dünyalara sığmayacak kadar kabarmış yüreği.

Genç adam bahtiyar... Birden Aslı düşüyor aklına. Eşi. Kolay halledebilecek miydi ayrılığı? Bilmiyor, bozmak istemiyor hayallerini. Osman özel okulda. Ya Orhan? Hayatında Aslı'dan daha büyük bir soru işareti. Onun da çaresi var hayallerinde. Zaten böyle paylaşılmalı, der gibi bir mantıkla rahatlamaya çalışıyor. "Annesiyle gitmeli o. Aslı terzi, geçinebilecekleri kadar parayı mutlaka kazanır. Hem daha mutlu olurlar böylece."

Bir daha rahatlatıyor hülyalarını, Hilal'e dönüyor yeniden.

Yaşadıkları çatının altında huzursuzlukların dozu yavaş yavaş artmıştı. Hayallerin kurguları büyüdü, gelişti ve şartlandırdı Hakkı Bey'i. Hilal aşamadığı bir tutku oldu genç adamın kalbinde. Farkında olmadan bütün dünyasını doldurmuştu. İçgüdülerin emrinde bir soğukluk psikolojisi hâkimdi evde. Orhan ile Aslı, odak noktasını oluşturuyordu hadiselerin.

Ülke insanı mübarek ramazan ayını yaşıyordu. Birkaç günlük zaman kalmıştı bayrama. Bu akşam hafta sonu tatili başlamıştı. Osman da evdeydi. Aile tamamı bu akşam. Ba-

banın bozuk morali her halinden seziliyordu yine. Oturma odasında buluşmuştu ev halkı. Uzun bir sessizliğin ardından baba sigarasını söndürdü ve oğlunun dikkatini çekti.

“Sabah hazırlan, sana bayramlık elbise alalım. Haftaya bayram.”

Osman sevinçle karşıladı babanın sözlerini.

“Tamam babacığım, hazırlanırım.”

Orhan alışkındı bu gibi tekliflerin dışında kalmaya. Babasının yüzüne anlamlı bir bakış uzatıp çekti gözlerini. Başını önüne yıktı, derin sükûnun devamına bıraktı kendini. Elinde olmadan derin bir nefes çekti ciğerlerine, göğsünü çekti. İçi sitem doluydu, efkârlı efkârlı tüten bakışlar buğulandı, dudağını dişlerinin arasına verdi yavaşça. Koyu bir keder tabakası vardı suratında.

Aslı günlerdir anlam veremediği huzursuzluğun anaforunda ve kırgındı. Yine taşı tahammülü ve nihayetsiz bir şaşkınlığın alaborası içinde baktı erkeğinin gözlerinin derinliklerine.

“Sadece Osman mı?”

Ters bir bakıştı, eşinin tepkisine dayanamadı, üzerine basa basa cevapladı.

“Evet.”

“Ya Orhan?”

Hiç düşünmeden cevapladı eşini.

“Abisinin sırtındaki elbiseyi de o giyindir. Aklın sıra onu düşünmediğimi mi sanıyordun?”

Öfkesi başını döndürmüştü. Kasırgalar kükredi tepesinde. Buna rağmen öfkesini dengelemeye çalıştı.

“Olmaz öyle şey. Ona da yeni elbise alınacak. Ayrımcılık iki kardeşin arasını açar. Bunu yapmamalısın.”

“İkisine yetecek param yok. Asıl sen, hadiseleri abartarak açacaksın aralarını.”

“Aynı haklara sahip o da. Ya ikisine ya da hiçbirine.”

“Ona ben karar veririm evde.”

“Ben de anayım, eşitliği bozmamalısın. O da bizim çocuğumuz, abisinin haklarına o da sahip bu evde.”

“Aynı notlara değil ama.”

“O halde ikisine de alma.”

“Sen karışma benim işlerime, gücüm o kadar.”

“Eşit yansımali çocuklarına.”

“Neden hassassın bu kadar Orhan konusunda. Benim çocuğum o da. Bırak, ortada bir haksızlık varsa o söylesin.”

Orhan zor duruyordu oturduğu koltuğun üzerinde. Osman da karışmadı. Anne kısık bir sesle sürdürdü konuşmasını. İçli, duygusal bir atmosfer içinde buğulandı gözleri.

“Kırıyorsun çocuğu.”

“O konuşsun dedim!”

“Tenezzül meselesi. Onun onuru müsait değil yerlere serilmek için.”

“Sen de ona alırsın, benden bu kadar.”

“Böylesi davranışlar çocuklarımızı bizlere karşı yanlış tepkiler için hazırlar, düşünsene!”

“Çocuk psikolojisini biliyorum ben. Yanlarında tartışmayı açan sensin.”

Orhan güçlükle kalktı oturduğu koltuğun üzerinden. Başını önüne eğmişti gözlerindeki nemi saklamak için. Kırgın

bir çehreyle sükûtonu hiç bozmadan, tıpkı bir hayalet gibi yürüdü. Yatak odasına güçlölkle taşıdı kendini. Yatağının üzerine bitkin bir halde uzandı önce ve derin, içli bir soluk aldı rahatlamak için. Abisiyle aynı odayı paylaşıyorlardı yatmak için.

Osman sükûtonu ilk defa bozdu babasını rahatlatmak maksadıyla.

“Üzölme baba, ne annem ne de kardeşim anladı seni.”

Buruk bir tebessüm geliştirdi baba dudaklarında. Sevinç ışıkları parladı gözlerinde.

“Sen de olmasan.”

Anne ümitsizce seyretti oğlunu. Kahır boğazını sıkmişti adeta, acı acı yutkundu oğlunu seyrederken. Islaktı bakışları.

Ertesi Gün

*Benzin uçuk, duyguların pek buruk,
Yine gözlerinde hüznün var senin.
Ne yaparsak güler yastaki yüzün,
Çözün, şu bilinmez sırları çözün.*

Sabah kahvaltının hemen arkasından ortadan kaybolmuştu. Kahırlı bir yüzü vardı sofradayken. Kim bilir tepkisini belki de sükûtinun bozulmaz derinliği yansıtacaktı. Babası abisiyle daha evden ayrılmadan önce, sanki onların gidişine şahit olmamak için kaçmıştı evden. Ana farkındaydı onların. Bu tavrı en açık çözen de oydu. Bu ayrımı aslında hiç sindirememişti içine.

Çarşıdan döndüklerinde hafif bir akşamın uçukluğu vardı gökyüzünde.

Orhan, babasıyla abisinin gidişinden hemen sonra gelmişti eve. Anne depreştirmede kederini. Orhan da açmadı konuyu. Balkonda güvercinleriyle dertleşti bugün. Onlardan da bıkmıştı bir müddet sonra. Sıkıntısını atamayışının stresi vardı üzerinde.

Anne iftar sofrasının telaşesindeydi. Baba oğul dışarıdan gocundurucu bir şamatayla girmişlerdi içeriye. Evin kadını

açmıştı kapıyı. Orhan'ın oturmakta olduğu odaya doldular çok geçmeden. Elinde paketlerle Osman sevinç doluydu. Orhan etkilendiğini sezdirmemek için yüzlerine bakmadı, ilgilenmedi onlarla. Anne sitemli ve suskundu onları seyrederken. Orhan'ın dışında herkes ayaktaydı. Osman paketi kanepenin üzerine bırakıp nispet edercesine bir tavır takındı.

“Sağ ol babacığım. Pahalı olmasına rağmen, beğendiğim elbiseyi aldın.”

Fedakâr bir edaya büründü baba. Kasıldı, etrafını gözden geçirdi.

“Güle güle giyin evladım. Sen okuldaki başarılarınla ve uyumlu ahlakınla hak ediyorsun bunları.”

Önce elini öptü babasının. Sonra kanepenin üzerine bıraktığı paketi açtı. Elbise, gömlek, ayakkabı ve kravat döküldü kanepenin üzerine. Orhan kahrını beklenmedik bir tepkiyle döktü açığa. Hiç yapmazdı aslında. Taşmış olmalıydı.

“Ya ben baba?”

Bu bir isyandı, cüretli bir karşı koyuştu. Sesinin yüksekliği, sesin tonundaki azar ve öfke, inanılmaz bir yankı verdi duvarlardan.

“Ya ben, ben hiçbir şeyi hak etmedim mi evladın olarak?”

Umursamadı fazla. Biraz sinirlenmişti o kadar.

“Bilmem, herkes kendi durumunu daha iyi ölçer.”

“Ben de kazanmıştım Anadolu Lisesi'nin paralı bölümünü. Tıpkı abim gibi ama beni o liseye kazandığım halde vermedin nedense?”

Anne zor zaptetti kendini. Osman aldırılmaz bir tavırla giyiniyordu getirdiklerini.